

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 72.956 van 2 april 1998
in de zaak A. 47.963/IX-620.**

In zake : Lucien WINDMOLDERS,
wonende te HERK-DE-STAD,
Smoldersstraat 110

tegen :

de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Lucien WINDMOLDERS op 18 augustus 1992 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 7 mei 1992 waarbij het beheerscomité van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening aan verzoeker de tuchtstraf oplegt van de inhouding van wedde naar rata van 10 % gedurende twee maanden;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur-generaal M. ROELANDT;

Gelet op de beschikking van 26 maart 1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 5 maart 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 30 maart 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. SMETS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. de BRUYN, die verschijnt voor verzoeker, en van Adjunct-adviseur M. DE CLERCK, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur-generaal M. ROELANDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 20 februari 1990 wordt bij de administrateur-generaal van de R.V.A schriftelijk verslag uitgebracht over onregelmatigheden bij de behandeling van twee werkloosheidsdossiers, begaan in het Gewestelijk Werkloosheidsbureau te Hasselt in de loop van 1987, en waarbij verzoeker betrokken zou zijn geweest.

1.2. De administrateur-generaal beslist dat een tuchtprocedure tegen verzoeker moet worden ingezet.

1.3. Op 7 juni 1990 wordt verzoeker opgeroepen om te worden gehoord in toepassing van artikel 79 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel.

1.4. Op 23 juli 1990 stelt de administrateur-generaal voor de tuchtstraf van inhouding van wedde naar rato van 10 % gedurende twee maanden op te leggen.

1.5. Verzoeker ontvangt dit voorlopig voorstel op 24 juli 1990 en dient een bezwaarschrift in op 31 juli 1990.

Hierin vestigt verzoeker de aandacht op artikel 81 van het voornoemde koninklijk besluit van 2 oktober 1937, naar luid waarvan een tuchtvordering alleen betrekking mag hebben op feiten die zich hebben voorgedaan of werden vastgesteld binnen een termijn van zes maanden voorafgaande aan de datum waarop de vordering wordt ingesteld.

1.6. Op 6 september 1990 neemt het Beheerscomité akte van het voorlopig voorstel van tuchtstraf.

1.7. Op 1 oktober 1990 draagt de Directieraad het definitief voorstel van tuchtstraf voor, zijnde de inhouding van wedde gedurende twee maanden naar rato van 10 %.

Wat betreft de termijn voor het instellen van de tuchtvordering, oordeelt de Directieraad dat de juridische kwalificatie van de feiten pas op 20 februari 1990 is geschied en dat om die reden de termijn van zes maanden niet werd overschreden.

1.8. Op 17 januari 1991 neemt het Beheerscomité akte van het definitieve voorstel van tuchtstraf.

1.9. Verzoeker gaat hiertegen op 11 februari 1991 in beroep.

1.10. Op 12 maart 1992 stemt de Raad van Beroep met 2 stemmen voor en 2 stemmen tegen het behoud van het definitieve voorstel van tuchtstraf.

Overeenkomstig artikel 91, derde lid, van het voornoemde koninklijk besluit van 2 oktober 1937, wordt bij staking van stemmen het advies als gunstig voor de verzoeker beschouwd.

1.11. Op 7 mei 1992 beslist het Beheerscomité, met eenparigheid van stemmen, aan verzoeker de tuchtstraf van inhouding van wedde gedurende twee maanden naar rato van 10 % op te leggen;

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoeker als middel aanvoert dat de statutaire regeling werd geschonden, onder meer daar de tuchtvordering alleen betrekking mag hebben op feiten die zich hebben voorgedaan of werden vastgesteld binnen een termijn van zes maanden voorafgaand aan de datum waarop de vordering wordt ingesteld;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de termijn van zes maanden maar begint te lopen vanaf het ogenblik dat "aan de waarneembare feiten de juridische kwalificatie kan worden gegeven die ze verdienen", zo niet zou elke onbezonnen tenlastelegging uitmonden in tergende en roekeloze procedures; dat zij hieruit afleidt dat een gewone vraag om inlichtingen bedoelde termijn niet kan doen ingaan;

2.3. Overwegende dat verzoeker repliceert dat de redenering van de verwerende partij niet opgaat daar aan de feiten slechts hun juridische kwalificatie kan worden gegeven op het ogenblik van de uitspraak van de tuchtstraf, dat een eenvoudige vraag om inlichtingen de tuchtprocedure niet kan inzetten en dat er tussen de feiten en de aanvang van de tuchtvordering drie jaren liggen;

2.4. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie stelt dat de termijn van zes maanden pas begint te lopen vanaf de vaststelling van de tuchtfeiten, wat impliceert dat er een vaststaande kennis van de feiten is die het mogelijk maakt om met kennis van zaken te beslissen over het instellen van een tuchtprocedure; dat zij van oordeel is dat de termijn te dezen pas is aangevangen op 20 februari 1990, dit is de datum van het verslag over de onderzoeksdaden die nodig waren om de administrateur-generaal toe te laten met kennis van zaken een beslissing over het instellen van de tuchtvordering te nemen;

2.5.1. Overwegende dat luidens het toenmalige eerste lid van artikel 81 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel (thans artikel 81, § 5, eerste lid), de tuchtvordering alleen betrekking mag hebben op feiten die zich hebben voorgedaan of zijn vastgesteld binnen een termijn van zes maanden voorafgaande aan de datum waarop de vordering wordt ingesteld; dat voor feiten die onmiddellijk als tuchtfeiten waarneembaar zijn, die termijn begint te lopen vanaf het ogenblik dat ze zich hebben voorgedaan, en voor andere tuchtfeiten waar, zoals te dezen, zulks niet het geval is, vanaf het ogenblik van de vaststelling ervan; dat de "vaststelling" van een tuchtfeit niet impliceert dat zulk een feit reeds moet vaststaan; dat de termijn van zes maanden de tuchtoverheid juist moet toelaten om nadere gegevens betreffende de tuchtfeiten te verzamelen om alzo met kennis van zaken te kunnen beslissen over het instellen van een tuchtvordering;

2.5.2.1. Overwegende dat te dezen uit het administratief dossier niet kan worden opgemaakt op welke datum de tuchtvordering is ingesteld; dat immers op het verslag

betreffende de onregelmatigheden in het Gewestelijk Werkloosheidsbureau te Hasselt de geschreven en gehandtekeningde vermelding "ik ben van oordeel dat een tuchtprocedure moet ingezet worden zowel t.o.v. OYEN als van WINDMOLDERS" is aangebracht, maar dat die vermelding niet is gedagtekend; dat uit het gegeven dat voornoemd verslag dateert van 20 februari 1990 in ieder geval kan worden afgeleid dat de beslissing tot het instellen van de tuchtvordering ten vroegste op die datum kan zijn genomen; dat uit voornoemd verslag blijkt dat de feiten die verzoeker met betrekking tot het ene werkloosheidsdossier ten laste werden gelegd, reeds op 13 oktober 1988 aan het licht kwamen; dat hieruit volgt dat de in artikel 81, eerste lid (thans § 5, eerste lid), van het voornoemde koninklijk besluit van 2 oktober 1937 opgelegde termijn om de tuchtvordering met betrekking tot die feiten in te stellen, overschreden is;

2.5.2.2. Overwegende dat het administratief dossier niet toelaat uit te maken wanneer de ten laste gelegde feiten met betrekking tot het andere werkloosheidsdossier zijn vastgesteld, terwijl, zoals aangegeven onder 2.5.2.1., ook de exacte datum waarop de tuchtprocedure werd ingesteld niet kan worden achterhaald; dat evenwel werd vastgesteld dat de termijn waarbinnen de tuchtvordering met betrekking tot de feiten in verband met het in vorige overweging genoemde werkloosheidsdossier had dienen te worden ingesteld, overschreden is; dat het niet boven elke redelijke twijfel verheven is dat de tuchtverheerheid, mocht het tweede tuchtfeit bewezen zijn, voor dat enkele feit de bestreden tuchtstraf zou hebben opgelegd en dat het de Raad niet toekomt om hierover in de plaats van de tuchtverheerheid te oordelen, zodat geen bijkomend onderzoek betreffende de datum van vaststelling van het tweede tuchtfeit en de datum waarop de tuchtvordering werd ingesteld, moet worden bevolen;

2.5.2.3. Overwegende dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 7 mei 1992 waarbij het beheerscomité van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening aan Lucien WINDMOLDERS de tuchtstraf oplegt van de inhouding van wedde naar rata van 10 % gedurende twee maanden.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twee april 1900 achtennegentig, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	G. BAETEMAN,	eerste voorzitter van de Raad van State,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	J. SMETS,	staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

G. BAETEMAN.